

[Γε] / ώργης πώς έχει ακόμη και τέσσερα μόδια γέννημα και ένα άρκουμπούζον και μία πιστόλα / και τις φορεσιές του και τὰ ἐξῆς. Εἰς ὄλο τὸ παρὸν γεγραμμένο τὰ λεγόμενα μέρην ἔμεινα κον / τέντοιιν και ἀνεπαμένοι και εἰς βεβαίωσιν βάζουν και ἀξιόπιστους μάρτυρες. Ἐκὸμη τάζει του / ἡ ἄνωθεν Ἄννεζαν ἡ θεία του ἕνα χωράφιν νοῦς μοδίου εἰς τὸν Ξερόκαμπο σύνμπλιο τοῦ ποτὲ Φρανζέσκου Κουβαντισ / μένου εἰς μαρτυρίας τῶν κάτωθεν.

/ — Μακάριο ἐρομόναχο Κοτογιάννης με θέλημα τῶν ἄνωθε στέργου και βεόνου τὰ ἄνωθε.

/ — Με θέλημα τῶν ἄνωθε μαρτυρῶ κι ἐγὼ Μανώλης Τριατάφυλλος —

/ — Ἰωάννης Μηνιάτης νοτάριος ἔγραψα.

866

φ. 458r-v-459r

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ἐβγαλμένοι οἱ πόντοι τῆς πρὸς Μαρίας και πρὸς Φρανζέσκου και Ἄντριξ- νέτας και Μπελέγρας και Μαριέτου.

/ [Ἐβ]γαλε και ὁ πρὸ Χρυσῆς Σουμπαρούπας τὸν πόντο τῆς καυκάρας πῶχει τὸ πηγάδι. Φ 496

/ Ἐβγαλμένος και ὁ πόντος τῆς καυκάρας τοῦ κονσούλου ἀπὸ τὸν υἱὸν του τὸν Φραντζικάκη.

/ + Εἰς δόξαν τοῦ αἰωνίου Θεοῦ ἡμῶν ἀμήν. 1683/ ἐν μηνὶ Γεναρίου 21/ κατὰ τὸ παλαιὸ / εἰς τὸ Μέσαν Κάστρο τῆς Ναξίας εἰς τὸ ἀρχοντικὸν τῆς εὐγενε- στάτης και μεγαλειοτά / τῆς ἀρχόντισσας κυρίας Ζανμπέτας Κορονέλλισσας ἐδῶ παρὼν ἡ ἀφεντιάν της / ὅλη ὑγιῆς χωρὶς καμμιάς λογῆς ἀσθένεια καθεζομένη εἰς καθένδρα σῶον / γὰρ ἔχειν τὸ νοῦ ἀκεραία τὴν γλῶττα καθαρά τὰς ἀκοὰς και τὰς ἐτέρας της / αἰνστήσεις χάριτιν Χριστοῦ μὰ φοβιζαμένην τὴν ἀωρία τοῦ πικροτάτου θανά / του μὴν τὴν καταλάβη ἀφνίδια και μείνην ἀδιόρθωτην ἐπροσχάλεσεν ἐμένα τὸν / ὑπογράφοντα νοτάριον ἵνα τῆς ποιήσων τὴν μπαροῦσαν διαθήκην και ἐν μπρώ- / τοις ἀφήνει πᾶσιν τοῖς ἐν χριστιανοῖς τὴν ἐν Κυρίου ἀγάπη και τετελειωμένη συν- χῶ / ρεσιν ἔπειτα ζητεῖν και ἡ ἀφεντιάν της τὰ ὅμοια παρ' αὐτῶν εἶταν ἀφήνει ὁ / λωνῶν της τῶν ἀρχοντόπουλω και ἐγγονιῶν της τὴν εὐχὴν τοῦ ἀφέντη τοῦ Χρι-

στοῦ καὶ / τῆς κυρίας μας Θεοτόκου καὶ τὴν ἐδικήν της καὶ τοῦ μακαρίτην τοῦ πατέραν τος. Ἐπειτα / λέγειν πὼς ἀπόστας ἤζησε ὁ μακαρίτης ὁ ἄνδρας της ἐκάμασιν τῆς ἀρχοντο / πούλας τος τῆς κυρίας Κατερίνας ἀβαντάριον διὰ νὰ πάρην ἄνδρα τὸν σινιὸρ / Νικολετάκην Σουμμαρούπα καὶ ὅσαν τῆς εἴχασιν ταμένα σὲ ὅλα τὴν ἐριφά / ρησεν ξεχὸς πὺ ἐχρωστούσασιν ἀπάνων διὰ τὸ ἀμπέλι τοῦ Λιᾶ τ' Ἀγγέλου / τρακόσαν πενήντα ρεάλια καὶ ἔδωσέν τα ἀπὸ λόγουν του ὁ ἄνωθεν γαμπρός της / ὁ σινιὸρ Νικολετάκης καθὼς ἦτανε ταιριασμένοι. Ἄκόμα λέγειν πὼς τὸν ἀρχον / τόπουλόν της τὸν σινιὸρ Χρυσάκην διὰ τὸ παρὸν κόνσολος τὸν ἐπαντρέψασιν ἂ / πόστας ἤζησε ὁ μακαρίτης ὁ πατέρας του καὶ ἐπουρκοτάξασιν του τὰ σπίτια / ὅπου κάθεται τὴν σήμερον ὁ ἴδιος αὐτὸς σινιὸρ κόνσολος ὅπου αὐτὰ ἦτανε πουρ / κιν τοῦ πατέραν του καὶ ἔτζι τοῦ τὰ κοφερμάρει πάλι καὶ ἡ κιουρά ἡ μητέραν του καὶ ἂ / κόμη τοῦ δίνει καὶ ἀπὲ λόγουν της τὸ ἀμπέλι τοῦ ἀφέντη τοῦ Χριστοῦ στὸ Λιβᾶδι ὅπου εἶναι / γονικόν της ἀποθανώντας της. Ἄκόμα λέγειν καὶ διὰ τὸν υἱὸν της τὸν σινιὸρ Μαρκέ / τον πὼς τὸν ἐπάντρεψεν καὶ εἰσὲ ὅ,τιν τοῦ ἔταξε ὅλα τοῦ τάχειν δοσμένα μόνον / τὰ ἴδια σπίτια ἀνώγια κατώγια ὅπου κάθεται στὴν σήμερον εἶναι τοῦ αὐτοῦ Μαρκ / κέτου καὶ ἔτζι πάλι ἀποθανώντας της νὰ εἶναι ὅλα ἐδικὰ του κατὰ τὸ γράμμα πὺ / εἶναι ἐχρὸς κατωμένο. Ἄκόμα λέγειν πὼς ἐπάντρεψεν καὶ τὴν ἀρχοντοπούλαν της / τὴν κυρία Μαρία καὶ εἰσὲ ὅσαν τὴν ἐπουρκοτάξε ὅλα τῆς τάχειν δοσμένα καὶ / τὴν πάλι της ἀφήνει ἓνα κομμάτιν λιογύριν πὺ ἔχει ἀγορὰ εἰς τὶς Μέλανες / ἀπὸ τοῦ / Ἀηναρᾶ / τὸ σύνμπλιο τοῦ πρεβολιοῦ ὅπου τῆς ἔδωκε πουρκὶ μὲ τὴν κοντετζιὸν ἐτούτην / νὰ τὸ τρώγην ἡ ἀδελφὴν της ἡ Ἀντριανέτα καὶ ἀποθανώντας της τῆς Ἀντρια / νέτας νᾶναι καὶ τὰ δύο τῆς αὐτῆς κυρίας Μαρίας. Ἄκόμα καὶ τὸ ποτιστι / κὸν ὅπου ἔχει ἀγορὰ ἀπὸ τὸν Ἀχουμάτη ἐκεῖ κοντὰ εἰς τὰ ἴδια πρεβόλια νὰ εἶναι καὶ αὐ[τὸν] / τῆς αὐτῆς κυρίας Μαρίας μὲ τὴν κοντεστιὸ νὰ τὸ τρώγην καὶ αὐτὸν ἡ Ἀντριανέτα ὡσπ[ο] / τε ζῆν καὶ μετὰ τὸν θάνατόν της ἐδικόν της. Ἄκόμη ἀφήνει της καὶ ζᾶ καματερά δέκα. / Ἄκόμα λέγειν διὰ τὴν θυγατέραν της τὴν κυρία Μπελέγρα πὼς κατὰ τὴν σεντέτζι / α πὺ ἐκάμασιν οἱ ἄρχοντες ὅπου ἐβάλασιν ἀπάνω διὰ πρᾶμα τοῦ πατέραν / της ἐριφάρησέν τηνε ὅ,τιν ἐποφασίσασιν τὴν πάλι τῆς ἀφήνει ἀπὲ λόγουν της ἔ / να κομμάτιν ἀμπέλι μὲ χωράφιν εἰς τὸ μέρος τοῦ Ἀπεράθου εἰς τὸν τόπον τῆς Ἀγίας / Κυριακῆς τὸ ἔχει ἀγορὰ ἀπὲ τὸν Δημήτρη τοῦ Περούλη ἀκόμη ἀφήνει της καὶ ἓνα κομμάτιν / χωράφιν εἰς τὸν Ἅγιο Βασίλην τῶχει ἀγορὰ ἀπὲ τὸ Μανώλη τοῦ Πετρίτην ἀφή / νει της καὶ ζᾶ καματερά δέκα ἀκόμη ἀφήνει τοῦ υἱοῦν της τοῦ ἀφέντη τοῦ παπᾶ κυρί / ου πρὲν Φραντζέσκου διὰ τὸ παρὸν σινιὸρ βικάριου μία καυκᾶρα ὅπου ἔχειν εἰς τὸν ἀφέ / τη / τὸν Ἅγι / ον / Πέντρο [[...]] πὺ εἶναι ἀπὸ τοῦ πατέραν του τῆ μοναχικήν της τὴν σύνμπλια τῶν / πραγμάτων τῆς ἀδελφῆς του τῆς

κυρίας Μαρίας ἀκόμη δίνει του και ἀπὸ λόγουν της / μία καυκάρα στὸν ἀφέντη τὸν Χριστὸν τὴν ἀποπανωθιὸ τοῦ ἀμπελιοῦ ποὺ εἶ / ναι τὰ παλιόσπιτα μὲ τὴν κοντετζίον ἐτούτην νὰ τῆς κἀνη μία λειτουργία τὸ / μῆνα και μετὰ τὸ θάνατόν του νὰ πηγαίνει ἡ αὐτὴν καυκάρα εἰς τὰ χέρια τοῦ ἀδελ / φοῦν του τοῦ σινιὸρ κονσοῦλου εἰς τὰ παιδιὰ του. Ἀκόμη ἀφήνει του και ζᾶ καματερὰ εἴκοσιν. / Ἀκόμα λέγειν πὼς τὰ πράματα ὅπου ἔχειν εἰς τὸν ἀφέντην τὸν Χριστὸν λιβάδι πο / ταμίδες αὐλές και ἡ καυκάρα ἡ ἀπόζων ἡ τρανή νὰ εἶναι τῆς θυγατέρα / ς της τῆς κυρίας Ἀντριανέτας και ἀκόμη και δύο κομμάτια ἀμπέλι ὅπου ἔχειν / ἀγορὰ εἰς τ' Ἀπεράθου ἀπὲ τὸν Μανώλη τὸν Μπετρίτην μὲ τὴν κοντετζίον ἐτού / την ἄνι γενῆ μοναστήριν γυναικεῖον νὰ ἔμπη μέσαν και νὰ τὰ ἀφιερῶσιν εἰς τὸ / αὐτὸν μοναστήρι εἰ δὲ και δὲ γενῆ νὰ τᾶχην τῆς ἐξουσίας της και πάλι ἂν ἴσως και κάμη κα / νένα πρᾶμα κόντραν εἰς τὴν τιμὴν της ἡγου σὲ ἀτυχία νὰ μὴ μετεχένη ἄ / π' αὐτὰ τίπετις μόνο νὰ στρέφουται εἰς τὰ ἀδελφίαν της εἰ δὲ και στέκην εἰς / τὴν τιμὴν της και τύχη της θάνατος ὅπου ἤθελε θελήσειν ἄς τὰ ἀφήσειν / και ἀκόμη λέγειν πὼς σὲ ὕσαν ζᾶ ἐθέλασιν τῆς εὔρεθοῦσιν μετὰ τὸν θά / νατός της ἕξος τὰ ἄνωθεν ποὺ τάζει ὅλα νᾶναι και αὐτὰ τῆς ἄνωθεν / Ἀντριανέτας. Ἐπὶ στα ὕσαν ἤδωκε και εἰσὲ ὕσαν ἀφήνει εἰς τὰ / ἀρχοντόπουλάν της ὅλα νὰ τᾶχου μὲ τὴν εὐχὴν της εἰ δὲ λέγειν ὅποι / ο παιδι ἤθελε εὔρεθῆν ἐνάντιον εἰς τὰ ὕσαν παραγγεῖλει και εἰς / τὰ ὕσαν ἤφηκε νὰ σκανταλίσην και νὰ συνχύση ἕνα τῆ ἄλλα λέγειν πὼς τοῦ ἄ / φήνει τὴν κατάρια τοῦ ἀφέντη τοῦ Χριστοῦ και τῆς κυρίας Θεοτόκου και τὴν ἐδικὴν της και / τοῦ μακαρίτην τοῦ πατέραν τος και ποτὲ σὲ καλὸν νὰ μὴ πάγη ὅποιος / ἤθελε εὔρεθῆν ἐνάντιος εἰς τὴν μπαροῦσαν της διαθήκην. Ἐπι ρωτηθεῖς / παρ' ἐμοῦ τοῦ νοτάριου εἰ ἔχην παραγγεῖλει τί ἕτερον και εἶπε μου οὐχὶν εἰ μὴ / ἡ παροῦσαν της διαθήκην θέλει εἶσται ἰσχυρὰ βεβαία και ἀχάλαστην βᾶ / ζοντας και ἀξιόπιστους μάρτυρες εἰς ἀσφάλεια και τὰ ἐξῆς ἀπογράφων / τας ἰδιοχείρως τος. Ἀκόμα λέγειν ἡ ἀφεντίαν της πὼς τῆ φυτεία ὅπου ἔχειν / εἰς τὸ μέρος τοῦ Ἀγίου Πέτρου τὴν ἔχει ἀγορὰ ἀπὸ τίς Μπαλιοπούλες τὴν ἀφήνει και αὐτὴν / τῆς ἄνωθεν εἰρημένης ἀρχοντοπούλας τῆς κυρίας Ἀντριανέτας κατὰ τὴν κοντε / τζίον ὅπου τῆς ἔχειν και εἰς τὰ ἄλλα πράματα. Ἀκόμη και τὴν καυκάρα ὅπου ἔχει ἐκεῖ σιμὰ / ποὺ ἔχειν τὸ πηγάδι μὲσαν τὴν ἀφήνει ὅ,τινος παπᾶ παραγγεῖλει μετέπειτα νὰ / τῆς κἀνη δύο λειτουργίες τὴν ἐβδομάδα και νὰ πηγαίνει ἀπὸ παπᾶ ἕως παπᾶ τῆς / γενεᾶς μου. Ἀκόμα λέγειν πὼς ὁ ἀρχοντόπουλός της ὁ ἀφέντης ὁ πρὲ Φραντζέσ / κος εἶχε ἕνα σκρίτον καμωμένο διὰ πενήντα ρεάλια ὄντας ἐπήγαινε εἰς / τὴ Ρώμη τῆς κερὰ Κυριακῆς τοῦ Ἀγγελῆ και ἐπλήρωσέν το ἡ ἀφεντίαν της κεφά / λι και διάφορα ἕως τὴν σήμερον και πῆρε τὸ σκρίτον εἰς τὸ χέριν της και τὰ ἐξῆς.

/ — Χρυσῆς Κορονέλλο μάρτυρα παρακαλετὸς

- / — Γιάκουμος Κάστρης παρακαλετὸς μάρτυρας
 / — Μιχάλης παρακαλετὸς μάρτυρας στὸ παρὸ —
 / — Ἰωάννης Μηνιάτης νοτάριος ἔγραψα.

867

Τροποποίηση διαθήκης

φ. 459^{r-v}

/ Εἰς δόξαν Χριστοῦ ἀμήν. 1687/ Μαΐου 21 κατὰ τὸ παλαιὸν Ἀξία.

/ Ἐκράχθηκα τὴν σήμερον ἐγὼ ὁ ὑπογράφων ὑπὸ τῆς εὐγενεστάτης / καὶ μεγα-
 λειοτάτης ἀρχόντισσας κυρίας Ζαμπέτας Κορονέλλας ἡ ὁποία / εὕρισκομένη κλινή-
 ρισσα καὶ ἀσθενὴς τῷ σώματι ταῖς δὲ φρεσὶ καὶ / αἰσθήσεις σῶα καὶ ἀκέραια ἔκαμε
 νὰ τῆς ἀναγνώσω τὴν πα / ροῦσαν αὐτῆς διαθήκην καὶ γροικώντας καταλεπτῶς τὴν
 πε / ρίληψιν ὅπου ἐδῶ περιέχει λέγει καὶ παραγγέλλει [[.]] κατὰ τὸ / παρὸν ὅτι
 ἐπειδὴ καὶ εἰς τὸ διάστημα τοῦ καιροῦ ἀπῆλθε ἐπραξέ / τὴν παρὸν καὶ ἕως τὴν
 σήμερον νὰ ἐφθάρησαν τὰ ζῶα ὅπου / ἀφήνει εἰς τὰ ἀρχοντοπούλα της καὶ νὰ λέγη
 πὼς δὲν τῆς εὕρισκουν / ται τώρα σηκώνει ἀπὸ ὅλους τοὺς λοιποὺς τὰ ὅσα διὰ κάθε
 πρόσωπο / καὶ παιδὶ ὀνοματίζει καὶ μόνον τῆς ἀρχοντοπούλας τῆς τῆς κυρίας Ἀν-
 δρι / ανέτας ἀφήνει μοναχικὸν τῆς πᾶσα λογαριασμὸν ποῦ ν[] / καὶ νὰ μετέχη
 εἰς τὰ λεγόμενα ζῶα καὶ τὰ δρέπη περὶ νὰ χ[] / τα τὸν τόπο τος οἱ κοντετζιόνες
 ποῦ περιέχει ἡ αὐτὴ διαθήκη κ[αί] / ἂν γενῆ μοναστήρι νὰ ἐμπῆ καὶ νὰ τὰ προση-
 λώση ὅλα ὅσα τ[ῆς] / ἀφήνει. Εἰ δὲ καὶ ἀποβιώσῃ μὲ τιμὴν νὰ τὰ δώνη ὅποιου
 ἀδελ[φ] / οῦ τῆς θελήσει ἢ ποῦρι σ' ὅποιον μοναστήρι θελήσει. Ἀκόμη λέγει / ζέχωρα
 ἀπὸ τοὺς ἄνωθε λογαριασμοὺς πῶχει νὰ λάβῃ ἡ κυρία / ἡ Ἀνδριανέτα τῆς βρίσκονται
 μερικὰ εἰς τὴν ἀμόμαξή μας / ζῶα καὶ ἐπειδὴ νὰ χρεωστῆ ὡς λέγει τοῦ ἀφέντη
 Νικολέττου τοῦ γαμπρ[οῦ τῆς] / τὸν ἤβαλε καὶ ἐπῆρε ἀπὸ τὸν Μπιτζιᾶ μερικὰ
 ζῶα ἀπάνω [] / ἴδιο χρέος τώρα πάλιν τοῦ δώνει ἄδεια νὰ λάβῃ καὶ τὰ ὅσα /
 ζωντανὰ τῆς εὕρισκονται στὴν ἀμόμαξα καὶ ἂν ἴσως καὶ τοῦ μείνει / ρέστος ἄς
 λάβῃ καὶ ἀπὸ τὸν Ἀργουζῆ τὸ χρέος ὅπου τῆς χρεωστεῖ / καὶ σὲ κεῖνα ποῦναι στὸ
 Σκεπόνι νὰ μὴν πορῆ νὰ βάλῃ τινὰς χέρι / μόνον ἡ Ἀνδριανέτα εἰς βάρος τῆς κατὰ-
 ρας μου καὶ ἂν ἀποβιώσῃ / χωρὶς καμμίαν διόρθωσιν ἄς τὰ μοιράζῃ ὅλα μου τὰ
 παιδιὰ./ Ταῦτα εἶπε καὶ ἐλάλησε μετὰ καθαρὰς γλώττης καὶ ἐρωτηθεῖσα λέγει /
 καὶ τοῦτα πὼς ὅ,τι συρμὴ καὶ μασαρία τῆς εὕρισκεται καὶ ροῦχα νὰ / εἶναι τῆς
 κυρᾶς Ἀνδριανέτας καὶ ἔτ'ζι προσκαλεῖ καὶ ἀξιόπιστους μάρτυρες.